

(...), które zostały złożone do Agencji (...)w O.,

- w dniu 05 maja 2004 roku nakreślił jednoczłonowy czytelny zapis w funkcji podpisu (...), jako podpis W. K. (1) usytuowany w pozycji podpisu posiadacza na czterech drukach zgłoszenia bydła do rejestru o numerze identyfikacyjnym zwierzęcia: (...) nr dokumentu (...), (...) nr dokumentu (...), (...) nr dokumentu (...), (...) nr dokumentu (...), które zostały złożone do Agencji(...)w O.,

- w dniu 06 maja 2004 roku nakreślił jednoczłonowy czytelny zapis w funkcji podpisu (...), jako podpis W. K. (1) usytuowany w pozycji podpisu posiadacza na trzech drukach zgłoszenia bydła do rejestru o numerze identyfikacyjnym zwierzęcia: (...) nr dokumentu (...), (...) nr dokumentu (...), (...) nr dokumentu (...), które zostały złożone do Agencji (...) w O.,

- w dniu 11 czerwca 2004 roku nakreślił dwuczłonowy czytelny zapis w funkcji podpisu (...), jako podpis W. K. (1) usytuowany w pozycji podpisu posiadacza na trzech drukach zgłoszenia bydła do rejestru o numerze identyfikacyjnym zwierzęcia: (...) nr dokumentu (...), (...) nr dokumentu (...), (...) nr dokumentu (...), które zostały złożone do Agencji (...) w O.,

to jest o czyn z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k.

Sąd Rejonowy w Ostrołęce wyrokiem z dnia 5 czerwca 2013 roku wydanym w sprawie o sygn. II K 599/12 uznał T. K. za winnego dokonania zarzuconych mu czynów i na podstawie art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. skazał go na karę grzywny w wymiarze 100 (stu) stawek dziennych grzywny przyjmując jedną stawkę za równą kwocie 20 (dwudziestu) złotych, zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe w kwocie 2566,89 złotych, w tym 200 złotych tytułem opłaty.

Apelację od powyższego wyroku w całości złożył oskarżony T. K.. Na podstawie art. 427 § 2, art. 438 pkt. 2 i 3 k.p.k. orzeczeniu temu zarzucił:

1) Naruszenie przepisu art. 2 k. p. k., w zw. z art. 9 § 1 k. p. k. w zw. z art. 167 § 1 k. p. k., poprzez zaniechanie realizacji zasady dążenia do wykrycia prawdy materialnej i zaniechania okoliczności, dotyczących zarzucanego oskarżonemu czynu, które to okoliczności nasuwały poważne wątpliwości, a ich wyjaśnienie mogłoby doprowadzić do odmiennej oceny stanu faktycznego sprawy w zakresie popełnienia poprzez oskarżonego inkryminowanego czynu min. poprzez nieuwzględnianie wniosków dowodowych oskarżonego o zbadanie również pisma jego brata W. K. (2) co było w niniejszej sprawie jak najbardziej uzasadnione,

2) naruszenie przepisu art. 7 k. p. k. w zw. z art. 4 k. p. k., poprzez naruszenie poprzez Sąd Rejonowy w Ostrołęce zasady swobodnej kontrolowanej oceny dowodów i popadnięcie przez Sąd w dowolność ocen, w szczególności w zakresie oceny wyjaśnień oskarżonego T. K., a także nie uwzględnienie przy wspomnianej ocenie materiału dowodowego szeregu okoliczności przemawiających na korzyść oskarżonego,

3) naruszenie przepisu art. 410 k. p. k., poprzez zaniechanie oparcia przedmiotowego orzeczenia na całokształcie materiału dowodowego zgromadzonego i ujawnionego w niniejszej sprawie,

4) naruszenie przepisu art. 5 § 2 k. p. k., polegające na rozstrzygnięciu wątpliwości na niekorzyść oskarżonego - wbrew regule in dubio pro reo;

5) naruszenie przepisu art. 424 k. p. k., polegające na popełnieniu określonego tym przepisem obowiązku zamieszczenia w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia koniecznych elementów, a przede wszystkim prawidłowego wskazania, jakie fakty Sąd uznał za udowodnione lub nie udowodnione, w szczególności w zakresie okoliczności podmiotowych i przedmiotowych związanych z czynem zarzucanym oskarżonemu, wskazania na jakich w tej mierze oparł się dowodach i dlaczego nie uznał dowodów przeciwnych oraz szczegółowego wyjaśnienia podstawy prawnej przedmiotowego wyroku,

6) błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, polegającego na ustaleniu przez Sąd I instancji, iż oskarżony T. K. nakreślił podpisy o treści W. K. (1) i K. W.. na 19 drukach zgłoszenia bydła do rejestru w (...) w O.,

7) na podstawie art. 427 § 2, art. 438 pkt. 1 k.p.k. orzeczeniu temu zarzucił obrazę przepisów prawa karnego materialnego, w szczególności:

a. przepisu art., 270 § 1 k.k. w zw. z art. 115 § 14 k.k. poprzez jego nieprawidłowe zastosowanie i uznanie, iż tzw. zgłoszenie bydła do rejestru w (...) w O. jest dokumentem w rozumieniu przepisu art. 115 § 14 k.k., w sytuacji gdy zawiera ona jedynie oświadczenie wiedzy osoby dokonującej zgłoszenia,

Z ostrożności oskarżony T. K. zarzucił: naruszenie prawa materialnego poprzez nieprawidłowe zastosowanie przepisu art. 4 § 1 k.k. w ten sposób, że w dacie orzekania niniejszy przypadek winien być co najwyżej zakwalifikowany jako „przypadek mniejszej wagi”, a prawidłowa kwalifikacja prawna czynu opierać się winna o przepis art. 270 § 2a k.k., a nie 270 § 1k.k., co miało znaczący wpływ na wymiar kary lub ewentualnie możliwość warunkowego umorzenia postępowania karnego.

Na podstawie art. 437 § 1 k.p.k. w podnosząc powyższe oskarżony wniósł o zmianę wyroku poprzez uznanie oskarżonego za niewinnego popełnienia zarzucanego mu czynu, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja oskarżonego jest niezasadna w stopniu oczywistym i na uwzględnienie nie zasługuje. Oskarżony w swojej apelacji podnosi liczne zarzuty obrazy prawa materialnego i procesowego. Sąd Okręgowy dokonał kontroli instancyjnej zaskarżonego wyroku i stwierdził, że Sąd Rejonowy nie dopuścił się żadnych uchybień wydając wyrok w niniejszej sprawie.

Przestępstwo zarzucane oskarżonemu z art. 270 § 1 k.k. polega na podrobieniu podpisu na dokumencie i użycia tego dokumentu jako autentycznego. W wyroku z 25 października 1979 r., II KR 10/79, Lex Polonica nr 356505 (OSNPG 1980, nr 11, poz. 127) SN przyjął, że „Dokument jest podrobiony wówczas, gdy nie pochodzi od tej osoby, w której imieniu został sporządzony, a podpisanie innej osoby jej nazwiskiem na dokumencie mającym znaczenie prawne, nawet za zgodą tej osoby, stanowi realizację znamion przestępstwa fałszerstwa dokumentu”. Sąd Rejonowy uznał oskarżonego za winnego popełnienia przestępstwa z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. i wymierzył oskarżonemu karę grzywny 100 stawek dziennych grzywny przyjmując jedną stawkę za równą kwocie 20 złotych.

Oskarżony podnosi w apelacji zarzut obrazy prawa materialnego tj. art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 115 § 4 k.k. kwestionując, iż druki zgłoszenia bydła do rejestru w (...) są dokumentami. Zdaniem skarżącego zgłoszenie takie nie ma charakteru dokumentu. Opinia ta jest jednak tylko subiektywną opinią oskarżonego. Oskarżony pomija zupełnie zeznania świadka P. B. – pracownika (...), który w wyczerpujący dla Sądu sposób wyjaśnił cały proceder zgłaszania bydła. Świadek zeznał, że Agencja prowadzi monitoring miejsca przebywania zwierząt, co pozwala na szybkie monitorowanie ognisk chorób u zwierząt. Posiadacz zwierzęcia ma obowiązek zgłaszania jego nabycia, co wiąże się z uzyskaniem wyższych płatności obszarowych. Po zgłoszeniu zwierzęcia (...) wystawia takiemu zwierzęciu tzw. paszport. Nie ulega zatem wątpliwości, iż zgłoszenie zwierzęcia do rejestru powoduje określone konsekwencje prawne, a zatem jest dokumentem potwierdzającym pochodzenie zwierzęcia czyli jest dokumentem w rozumieniu art. 115 § 14 k.k. gdyż stanowi dowód prawa. Niezasadne są zatem twierdzenia oskarżonego, że zgłoszenie bydła do rejestru nie jest dokumentem, a jedynie „oświadczeniem wiedzy”. Zarzut obrazy prawa materialnego nie jest w ocenie Sądu Okręgowego trafny.

Oskarżony w swojej apelacji podnosi liczne zarzuty obrazy prawa procesowego art. 2 k.p.k. w zw. z art. 9 § 1 k.p.k. w zw. z art. 167 § 1 k.p.k., art. 7 k.p.k. w zw. z art. 4 k.p.k., art. 410 k.p.k., art. 5 § 2 k.p.k., art. 424 k.p.k.

Odnosząc się do zarzutów obrazy przepisu prawa procesowego podniesionych w apelacji oskarżonego, to wbrew stanowisku skarżącego postępowanie przed Sądem I instancji nie jest dotknięte żadnym uchybieniem mogącym być podstawą do uchylenia zaskarżonego wyroku. Sąd Rejonowy poczynił w sprawie prawidłowego ustalenia faktyczne, które znajdują pełne potwierdzenie w przeprowadzonych dowodach. Sąd Rejonowy dokładnie przeprowadził postępowanie dowodowe w niniejszej sprawie. Wszystkie zebrane w sprawie dowody Sąd poddał wnikliwej analizie i ocenie zgodnej z wymogami określonymi w art. 7 k.p.k. Jest to ocena swobodna, ale z pewnością nie jest dowolna, uwzględnia zasady prawidłowego rozumowania oraz wskazania wiedzy i doświadczenia zawodowego. Bezpodstawny jest podnoszony w apelacji zarzut naruszenia przez Sąd Rejonowy zasady obiektywizmu, wyrażonej w art. 4 k.p.k. Sąd badał bowiem oraz uwzględniał okoliczności przemawiające zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonego T. K.. Wyjaśnienia oskarżonego są jedynym ale nie jedynym dowodem w sprawie i jak każdy inny dowód podlegają analizie i ocenie Sądu. Nie może być zatem mowy o obrazie art. 4 k.p.k. Podstawę wyroku stanowi całokształt okoliczności ujawnionych w toku rozprawy głównej zgodnie z przepisem art. 410 k.p.k. Oskarżony podnosząc w apelacji zarzut obrazy wyżej wskazanych przepisów nie wykazał na czym obraza ta miałaby polegać, ograniczył się jedynie do zacytowania przepisu.

Oskarżony zarzuca uzasadnieniu Sadu I instancji obrazę art. 424 k.p.k. (brak wskazania § 1 lub 2), oskarżony nie wskazuje jednak na czym dokładnie obraza ta miałaby polegać. W uzasadnieniu wyroku Sąd jednoznacznie wskazał, którym dowodom i dlaczego dał wiarę, a które z dowodów uznał za niewiarygodne i z jakich przyczyn. Argumenty podane w uzasadnieniu przez Sąd I instancji na poparcie swojego stanowiska są logiczne i przekonujące.

Oskarżony T. K. zarzuca w apelacji, iż Sąd nie rozpoznał jego wniosku dowodowego złożonego na rozprawie w dniu 7 maja 2013 roku, w którym wniósł on o zwrócenie się do (...) w O. o udzielenie informacji przez kogo i kiedy złożone zostały dokumenty, na których został nakreślony podpis W. K. (1). Należy podzielić stanowisko Sądu Rejonowego zaprezentowane w uzasadnieniu orzeczenia, iż okoliczność, która miałaby być w ten sposób udowodniona nie jest istotna dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy. Jak słusznie Sąd Rejonowy stwierdził w uzasadnieniu wyroku, podejrzenie popełnienia przestępstwa z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. dotyczyło podrobienia dokumentów przez oskarżonego T. K., niecelowe więc było żądanie dokumentów aby stwierdzić, kto i kiedy złożył dokumenty w (...) gdyż wszystkie przedmiotowe zgłoszenia zostały użyte jako autentyczne i oskarżony miał pełną tego świadomość.

Kluczowym dowodem w niniejszej sprawie jest opinia biegłego – eksperta badań dokumentów i traseologii – A. P.. We wnioskach końcowych opinii, biegły stwierdził, że podpisy na dokumentach – drukach zgłoszenia były do rejestru – zostały nakreślone przez T. K.. Sąd zasadnie uznał, że opinia sporządzona przez biegłego nie budzi zastrzeżeń. Badanie zostało przeprowadzone starannie, fachowo, a jego wyniki są jednoznaczne i nie budzą wątpliwości. Opinia biegłego jest wiarygodna, wydana w oparciu o zebrany w sprawie materiał dowodowy. Przeprowadzenie badań odnośnie W. K. (2), co sugeruje w apelacji oskarżony, nie miało podstaw prawnych – ponieważ to nie on jest oskarżonym w sprawie. Również fakt, że W. K. (2) dopuścił się w przeszłości popełnienia przestępstw przeciwko wiarygodności dokumentów, nie ma znaczenia dla kwestii odpowiedzialności oskarżonego T. K., bowiem z opinii biegłego jasno wynika, że podpisy na dokumentach objętych aktem oskarżenia nakreślił oskarżony T. K..

Oskarżony w apelacji eksponuje dowody przemawiające na jego korzyść, a pomija dowody potwierdzające jego winę. Sąd miał na względzie fakt, że w rodzinie K. od dłuższego czasu występują konflikty. Oskarżony w apelacji podnosi, że Sąd uznał za wiarygodne zeznania W. K. (2), który w przeszłości dopuścił się popełnienia podobnych czynów, o popełnienie których oskarżony jest T.. Zdaniem oskarżonego zeznania tego świadka nie można opatrzyć walorem wiarygodności. Sąd Odwoławczy podzielił jednak stanowisko Sądu I instancji odnośnie wiarygodności zeznań tego świadka. To właśnie ten świadek stwierdził, że na 19 zgłoszeniach była do rejestru widnieją podpisy W. K. (1) nakreślone przez oskarżonego. Zeznania tego świadka są logiczne i przekonujące a ponadto korespondują z zeznaniami innych świadków – L. K. i opinia biegłego. Świadek L. K. zeznała, że nie ma wątpliwości, że podpisy na 19 dokumentach – drukach zgłoszenia były nie nakreśliła W. K. (1), tylko zrobił to oskarżony T. K.. Do zeznania świadka W. K. (1) i świadka A. K. słusznie sąd podszedł z ostrożnością. Świadców Ci są skłóceni z pozostałymi świadkami tj. W. i L. K. i próbują bronić oskarżonego. Nadmienić należy, że oskarżony zupełnie pominął w apelacji fakt, że Sąd

okazał świadkowi W. K. (1) materiał porównawczy – podpis oskarżonego T. K., a świadek stwierdziła, że jest to z pewnością, że jest to podpis W. K. (2). Świadczy to o podjętej próbie obrony oskarżonego. Ponadto podnoszona przez oskarżonego w apelacji kwestia istnienia podobieństwa „grafizmu” T. K. i W. K. (2) jest zbędna dla niniejszej sprawy. Żaden z dowodów nie wskazuje na istnienie podobieństwa podpisów w postaci grafizmu oskarżonego T. K. i jego brata W.. Porównanie podpisów obu tych osób nawet dla osoby nie posiadającej wiedzy specjalistycznej, wskazuje, że ich podpisy znacznie się różnią (np. podpis oskarżonego k. 91, podpis świadka k. 101). Oskarżony na poparcie swoich twierdzeń cytuje w apelacji stanowiska ekspertów z zakresu pismoznawstwa, w ocenie Sądu jednak nie ma to nic wspólnego kwestią ustalenia odpowiedzialności karnej oskarżonego. Chęć porównywania pisma brata W. K. (2) podyktowana jest, w ocenie Sądu, z jednej strony chęcią przedłużenia postępowania, a z drugiej strony chęcią dokuczenia bratu, z którym oskarżony T. K. jest w ostrym konflikcie.

Oskarżony podnosi, że Sąd Rejonowy winien uznać czyn popełniony przez niego jako wypadek mniejszej wagi, co zdaniem skarżącego skutkować winno warunkowym umorzeniem postępowania. Wypadek mniejszej wagi, jest to szczególna instytucja, stosowana przez Sąd w wyjątkowych wypadkach. Wypadek mniejszej wagi to uprzywilejowana postać czynu o znamionach przestępstwa typu podstawowego, charakteryzująca się zmniejszonym stopniem społecznej szkodliwości ze względu na przewagę pozytywnych elementów o charakterze przedmiotowo-podmiotowym. Podstawową przesłanką zastosowania wypadku mniejszej wagi jest więc mniejsza szkodliwość czynu, co w niniejszej sprawie nie ma miejsca. Oskarżony doskonale zdawał sobie sprawę, że podrabia podpis matki na zgłoszeniu bydła do rejestru i nie było to zdarzenie jednorazowe, oskarżony bowiem nakreślił podpis matki aż 19 razy. Oskarżony wiedział, że nadaje dokumentowi pozór autentyczności, działanie jego było świadome i zamierzone, nikt go do takiego działania nie zmuszał. Ponadto biorąc pod uwagę wielokrotną uprzednią karalność oskarżonego to nawet przy przyjęciu w niniejszej sprawie, iż jego czyn stanowił wypadek mniejszej wagi to warunkowe umorzenie postępowania karnego, o co wnosił w apelacji oskarżony nie było możliwe. Instytucja warunkowego umorzenia postępowania karnego może być bowiem zastosowana jedynie wobec osoby nie karanej za przestępstwa umyślne - art. 66 § 1 k.k.

Reasumując w świetle zebranych dowodów wina oskarżonego nie budzi żadnych wątpliwości. Prawidłowa jest także przyjęta przez Sąd Rejonowy kwalifikacja prawna czynu popełnionego przez oskarżonego, który swoim działaniem w pełni wyczerpał dyspozycję art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. Sąd Okręgowy w pełni podzielił stanowisko Sądu Rejonowego, że wina oskarżonego nie budzi wątpliwości. Treść apelacji stanowi jedynie polemikę ze stanowiskiem Sądu Rejonowego i świadczy o bezkrytycznym stosunku oskarżonego do swojego zachowania.

Kara jaką wymierzył Sąd Rejonowy w pełni uwzględnia okoliczności przedmiotowe i podmiotowe sprawy oraz dyrektywy jej wymiaru określone w art. 53 kk i Sąd Okręgowy nie znalazł żadnych podstaw do zmiany wyroku w tym zakresie.

Z tych względów z mocy art. 437 § 1 k.k. Sąd Okręgowy orzekł jak w wyroku.

O kosztach procesu za postępowanie odwoławcze orzeczono na zasadzie art. 636 § 1 k.p.k., a o opłacie na podstawie art. 8 w zw. z art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych.